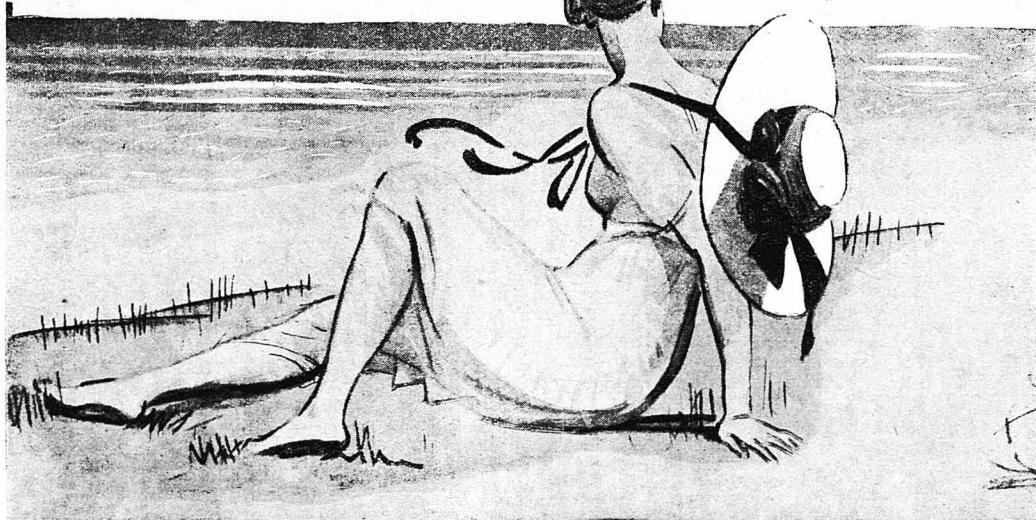

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟῦ HUGUES LE ROUX

Ο ΤΡΥΠΗΜΕΝΟΣ ΜΑΝΔΥΑΣ

ΟΝ καρδο ποὺ ήμουν διεκπεραιωτής στά γραφεῖα τοῦ 'Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν είχα ἔνα σύντοφο στὸ διάτημα, κάπιον Γιάννην Βιντάλ, ἀρχαίον ὑπαξιωματικὸν μὲ κοιμένο τὸ ζεφύ τον μπράτσο στὸν πόλεμο τοῦ Ναπολέοντος μὲ τοὺς Ἀδστρακούς... Μὲ τὸ δεξὶ του χερὶ ὅμοις ἔγραψε λαμπτρὰ καὶ Ἱωγαρίτε.

'Ο Βιντάλ ήταν τύπος παληὸς στρατιώτου, τύπος καὶ ἄγαθός. "Ἄν καὶ μόλις είχε περάσει τὰ σαράντα χρόνια τὰ μαλλιά του ήσαν ἀλατοπίρεο, καὶ τὸν φωνάζειν μπάρμπα. Βιντάλ ἀπὸ σεβασμοῦ. Στὸ σπιτάκι του στὴν ὁδὸ Γκρενέλ παρέλαβε καὶ τὴν ἀδερφή του, χρῆσε μὲ τρία παδιά, καὶ ἐτρεφε διονυς μὲ τὸ μικρὸ μισθὸ του καὶ τὴν σύνταξι του ὃν πομάχου.

'Επειδὴ κατοικοῦσα στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ πηγανοερχόμαστε οἱ δύο μαζὶ καὶ μ' εὐχαριστοῦσε σὰν μοῦ διηγόταν καμιά φράση τὶς ἔκπρεπες του εἰλικρίνης Ναπολέοντος. Τὸ καλοκαλοὶ τὸ βραδύ σαν δικαίωσε τὸν κερνούσαν κανά ποτήριο που τοῦ ἥρετο. Μιὰ βραδεῖα ἐπὶ τηρεῖν τὸν κέρασα δύο ποτήρια καὶ σὰν ὀρκόθηκε ἀπ' τὸ τραπέζη ἡταν στὸ κέφι καὶ ἤμουν βέβαιος πως θὰ μοῦ διηγῆθη καμιά καλὴ ίστορια.

'Αμα ἔγνωσαν στὴ Γκρενέλ δους κατοικοῦσε σταμάτησε ἀπό τοῦ μπράτσο σ' ἔνα μαγαζὶ ποὺ πολύσσοε παληὴ στρατιωτικὰ φορέματα. Ήσαν ἔνα παληομάγαζο καὶ είχε στὴ βιτρίνα πιστολά σικ υπαλλήλους, μπαλάσκες καὶ μερικοὺς παληὸν μανδύας ἀξιωματικῶν κρεμασμένους.

'Ο Βιντάλ ἐπιασ απ' τὸ μπράτσο καὶ μοῦ διείπε ἔνα μαγδύνιον ἀξιωματικοῦ τὸν Ζουάβον τοῦ 'Αλγερίου μὲ τρία χρονῖα γαλόνια στὸ μανήκι.

Διάρροε τὸ νούμερο ποντεύοντας σκαλιούμενο πάνω στὰ κουμπιά καὶ είτεν ἔνθυμοισαμένος.

— Εἶτε απ' τὸ σύνταγμα τῶν Ζουάβων.

Μᾶς ἔσαψα τὸ χέρι τοῦ Βιντάλ, ἐμεινε ἀκίνητο ὅμια ἐπιασ τὸν μανδύα, τὸ πρόσωπο του ἀγρίεψε, καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια του, ἐμπομύρως μὲ μιὰ φωνὴ τρομαγμένη.

— Θεο μον! μήπος δι μανδύας αὐτὸς ἡτο ὁ δικός του! :

— Υστερα γύρως τὸν μανδύν ἀνάποδα καὶ τὸτε εἰδὼ στὴ μέση τῆς φάγης μιὰ μικρὴ στρογγυλή τρόπα, ὅπερ βέβαια, γιατὶ γύρω τριγύρω είχε μιὰ μαρῷ λέσα ἀπὸ ἄιμα.

— "Ω! "Ω! μπάρμπα Βιντάλ, είπα, νὰ μὰ κακή πληγή!

Άιτος περπατοῦσε γρήγορα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Μά ἔγω γιὰ νὰ τὰν βιάσω νὰ μοῦ διηγῆθη αὐτὴν τὴν ίστορια του είπα:

— Συνήνθως καὶ οι λοχαγοὶ τῶν Ζουάβων πληγώνταν μπροστά καὶ διὰ ἀπὸ πίσω στὴν οάχη!

— Ο Βιντάλ ἔσκανε πώς δεν ἀκούει καὶ δαγκάνοντας τὸ μουστάκι του μονολογοῦσε, λέγοντας:

— Πῶς αὐτὸς δι μανδύας ἔπεισε ἐδῶ! ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς μάχης στὸ Μαλενιάνο στὴν Ιταλία ἔως ἐδῶ στὴν ὁδὸ τῆς Γκρενέλης; πονύν χιλιάδες μιλιά μα-

κρυά; ξερο πάως ἀκολούθουν τὸν στρατὸν πάντοτε λαποδύτες ποὺ ξεγυνώντων τοὺς νεκροὺς σάν τὰ κοράκια, μαὶ γιατὶ ἀκριβῶς ὁ μανδύας αὗτὸς βούλεται δυὸ βίματα μακρινά ἀπ' τὸ Στρατιωτικὸ Σχολεῖο σπου μένει τὸ σύνταγμά του, ναι ἔκεινου τοῦ... Βέβαια θὰ πέμψε ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ γνώριστ τὸν μανδύα!.. ποὺ μούλει σάν βρυκόλακας!

— Αἴντε, μπάρμπα Βιντάλ, είπα καὶ τοῦπιασα τὸ μπράτσο, δὲν θὰ πάψε νά μιλεῖ μονάχος καὶ να λέις αινίγματα; Επὶ τέλους πες μου τι σου θυμίζει αὐτὸς ὁ τυπιμένος μανδύας.

— Αγ δὲν τὸν κερνοῦσα τὰ δυὸ ἀγέντα δὲν μὰ μάθωνταν τίποτα, γιατὶ ο Βιντάλ μονάρει μιὰ μαρτιά δύσποτη καὶ σχέδον φοιτισμένη, μᾶζαφα απέραπτα καὶ μοῦ είτε :

— Λοιπὸν πολὺ καλά, σαὶ σᾶς διηγῆθω τὴν ίστορια αὐτῆς. 'Έχω εμπιστοσύνη σὶ σᾶς μαζὶ ήσσοτε νέος οπουδαμένους καὶ τίμους καὶ σὰν τελείωσα τὴν διηγησοῦν νά μοῦ πῆτε μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά σας ἀν διοίκεται πὼς ἔκανα καλά, δηλαὶ σκέψθησα... Ἀπὸ ποὺ ν' ἄγριός; Πρόστα πρόστα δὲν μπορῶ νά σου πῶ τὸ τόνομα ἐκεὶ ἐν ο ν ο γιατὶ ξῆλόμα, μὰ θὰ σου πῶ τὸ παραστούλι που τοῦ βγάλαμε στὸ Σύνταγμα. 'Ο Δι μὲν ἐν ο εἰ τὸν λέγαμε έτσι γιατὶ ήταν ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν σαλέρησαν ἀπὲ τὰ καπτελεῖα καὶ ουργάνει δωδεκά ποτηρίδια ώντας νά χάνγη!

— Ήταν λοιάς στὸν τέταρτο λόχο τοῦ δευτερού συντάγματος δποτε ἔγω ήμουν τροφοδότης καὶ βαδίζαμε πάντα πλάι πλάι. Πολὺ καλέστρατωτης καὶ μεθύστακας ἀγάποτος τοὺς κανγάδες καὶ τὰ χτυπήματα. Μὰ παλληράρη, μὲ ματία γαλάτια καὶ κρόνι σάν ἀτάσι μὲντρο αὐλακωμένο, μὲ κόκκινο γενάκι που σάν τεβλεπες καταλάμπωντας μὲ τὶ διοικέμενο είλες νά κάνγις!

— Σαν τελείωσε τὴν ίστορια τὸ λοχίας, κατατάχτηκε πάλι, πήρε ήνα ροσφέτη καὶ απέσι τρεβὶς μέρες. Δὲν ἔκανε ἀπό πάρα ποὺ μέ πέντε ξῆλλους ἀδύνα νά γρούξῃ στὰ καπτελεῖα καὶ να μεθοξοπά. Μὰ χτυπήστε μιὰ γυναίκα στὸ στομάχι καὶ τὴν σκότωσε, οι δὲ ἀράπηδες τοῦ σπάσαν τὸ κεφάλι.

— Ο διψαμένους λοχίας γιατρεύθηκε μὰ τοῦ ξυλώσανε τὰ γαλόγια καὶ τὸν φυλακίσθησε δέκα πέντε μέρες. 'Επειδὴ ήτερο γράμματα ξανάγινε λοχίας δεπέρα ἀπὸ δέκα δύχτω μῆνες περιορισμό, καὶ ἀμά τὸν εἰλευ στουντί δέκα πέντε μέρες φυλακή! 'Οσακίς ὁ λοχαγὸς τὸν τιμωρούσε τοῦ βραστού στρατιώτην της Κορύνης.

— Οταν ὁ λοχαγὸς προβιβάστηκε σὲ ταγματάχη, διωστήστε λοχαγὸς ἔνας νέος απ' τὴν Κορύνη ποὺ τὸν λέγεται 'Ξεντέλης' ήταν πολὺ σπουδαμένος, αὐτὸς ποὺ τιμωρούσθησε δέκα πέντε μέρες καμμιά σκονφά στὸ τοντόφει τὸ νά λείτη κανένα κουμπί.

— Απ τὴν πώτη μέρος ὁ κανονούργιος λοχαγὸς δὲν μπροστούσε νὰ χοννέψῃ τὸν διψαμένο λοχία καὶ αὐτὸς τὸ ίδιο τὴν πώτη φορά ποὺ ἔλειψε ἀπὸ τὸ προσκλητήριο τοῦ βραστού δέκα δύχτω μῆνες περιορισμό, καὶ ἀμά τὸν εἰλευ στουντί δέκα πέντε μέρες φυλακή! 'Οσακίς ὁ λοχαγὸς τὸν τιμωρούσε τοῦ βραστού στρατιώτην της Κορύνης.

δέν άπαντος μά πάν ό λοχαγός κύτταξε τὸ κατακόκκινο μούτρο τοῦ λοχία καὶ τὰ τρομερὰ μάτια του, ίσως δὲν θὰ φερνόταν τόσο αύστηρά...

B'.

Σ' αὐτὸν τὸ μεταξὺ ὁ Ναπολέων ἐκήρυξε τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν γιὰ νὰ λευτερώσῃ τὴν Ἰταλία, καὶ ἀπ' τὸ Ἀλέγον μπαρόκαραμε γιὰ τὴν Ἰταλία, τὴν παραμονὴν τῆς μάχης στὸ Μελινιάνο ὅπου ἔκαστα τὸ ζερβί χερὶ μον' τὸ σύνταγμα μας ἐμείνει σ' ἔνα χωρίο, καὶ ὁ λοχαγός μας συμβούλεψε νὰ μην ἔκπασμον πώς βούσκαστε σὲ φιλοτίο μέρος, καὶ νὰ μην πειράσουν τους Ἰταλούς κατοίκους. Τὴν ώρα πού μιλούσθη, ὁ λοχαγὸς ἦταν μεθωπόμον καὶ σήκων τους ὕδωρας του εὐτυχῶς δὲν τὸν εἶδε δολοχαγός.

Τὰ μεσανήντα στρικόληκαμε δῆλοι ἀπ' τις φωνές καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου εἰδαμα χωριστές καὶ στρατιώτες νὰ τραφοῦν ἀπ' τὴν ἄγκαλιά του λοχία μᾶλλον ὅμορφη γυναικά καταεσχισμένη καὶ ξεμαλλιάσμενη ποὺ παρακαλοῦσθη τὴν Παναγία νὰ τὴν γλετώσῃ. Ἐφερε καὶ ἔγαν νὰ βοηθησθῇ μᾶλλον λοχαγὸς μὲ πρόλαβε καὶ ἤταν ἔκει. Μὲ μιὰ μάτια θυμωμένη ἔκαμε τὸν λοχία νὰ τραβήξῃ τίσια τρομαγμένος. Ἀφοῦ ὁ λοχαγός επειδεικτικά παρηγορητικά λογια στὴν γυναικαν στὴ γλώσσα της, στάθη μπροστά στὸν λοχία καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνή ποὺ έπειρε μάτια τὸν υπόμονο.

Ἐπρεπε νὰ σκοτώνονται ἀμέσως τέτοιοι παλαινθρώποι σᾶν κι ἔσενα. Άμα δὲν τὸν ταγματάρχη σὺν ὅσην ἔνδιωση πάλι τὰ γαλόνια καὶ πάντα. Αὔριον ὁ ἀρχιρώπης τῆς μάχης καὶ κύτταξε τὸν στρικόληκα.

Ξαναπλανάσσεις, καὶ τὸ ποιω καθώς είχε πεῖ δολοχαγὸς ή μάχη ἀρχιρώπης. 'Ο λοχίας ἥθει καὶ στάθη στὴ γραμμὴ πλάι μου πάντοτε' ποτὲ δὲν ἔκανει μάτια τόσο ἀγριά. Τὸ τογμα μας ἀρχεῖ τὴν ἐφόδο, γιατὶ ἔπειρε νὰ διώσεις τους τὸν Αὐστριακὸν ἀπ' τὸ δυχόφωμα καὶ καὶ καταλάβουμε τὸ χωρίο Μελινιάνο. Ἐμπρός λοιπόν! Μόλις περιπτήσαμε δυό χιλιόμετρα, τὰ κανόνια τῶν Αὐστριακῶν ἀρχισαν, καὶ σκοτωθήκανε καρπάδεικτεναριά ἀπ' τοὺς δικούς μας. Τότε οἱ ἀξιωματικοὶ μας διατάζανεν πλαγασμούς πάνω στὴν ἀρβαστίσια, καὶ νὰ τραφοῦν τούς τους τροφεκτες γονατισμένοι. Οἱ ἀξιωματικοὶ στεκόντανε δούλιοι φυσικά καθὼς καὶ ὁ λοχαγὸς μας Ζεντέλη.

Ἄξεφαν ἔννοιαν κάπειον νὰ μού σκυντεῖ τὸ χέρι, γνωστός καὶ εἴδος τὸν λοχία ποὺ μὲ κύτταξε γεμιζόντας τὸ τούφεκό του...

— Βλέπεις τὸν λοχαγὸν μας; μιού εἶπε μὲ μάτια ἀγριεμένα.

— Ναί, ἀπάντησα, λαπιπόν; καὶ ἔκύτταξε τὸν λοχαγὸν ποὺ τεκτόνταν ὥριος, εἴκοσι βίηματα μαχούνταν ἀπὸ μᾶς.

— "Ε! λοιπόν, εἰπεν ὁ λοχίας, δὲν εἶχε δικοίο νὰ μού μαλήσῃ καὶ νὰ μὲ βιούσει καθὼς ἔκαμε τὴν νύχτα.

Σὲ λιγάκι οιημάδεψε καὶ τουφέκισε! 'Ο λοχαγὸς κλινόταντες κτύπων τὰ χέρια τουστὸν ἀέρα, καὶ ἔπειρε προύμπτα κατάχαιρα γενέρος!

— Φονιά! ἐφάναξα καὶ ἀρραξα τὸ μπράτσο του λοχία.

Μέ αὐτὸς μοῦδωκα μιὰ κοντακιά στὰ στήθεια καὶ μὲ κύτταξε μαρκρά του.

— Νά, βλάκα, εἰπε, πήγαινε τῷρα νὰ μαρτυρήσῃς πῶς ἔγινε σκότωση τὸν λοχαγὸν σου.

Σηκωθήκαν μαστοσμένοις, μα εἴδα οὖτις δύο είχαν σηκωθήκαντις γιατὶ τὸ ματατάχης μας καθάλλα χωρὶς καστέο ἔσιμωσε καὶ μιὰς ἔδειχνε τὰ Αὐστριακά κανόνια.

— "Εμπρός, Ζουάβοι! Φώναξε, μὲ τὴν μπαγιονέτα ἐμπρός!

Τὶ μποροῦσα νὰ κάνω; ἔκανα σάν τους ἄλλους ἐφόδο. Εἶδατε ποτὲ φουντουνισμένα διλασσάν νὰ κτυπάν στους βράχους; 'Ε! λοιπόν αὐτὸν ἔγινε. Κάθε λόχος ἀνέβανε ψηλά σὰν τὰ κυματα στὸ βράχο. Τρεῖς φορές ἀνεβίκαμε στὰ πρόχωματα καὶ τρεῖς φορές γυρίσαμε πίσω.

Τέλος ὁ δικός μας λόχος κατόφθωσε νὰ πράσῃ τὸ πρόχωμα καὶ ἔγιν μαζί. "Ἄξεφαν ἔνας ἀξιωματικὸς Αὐστριακὸς μὲ κτυπήσει στὸν ώρο τόσο δύσνατα, που ἐζαίστηκα κι ἔκεσα κάτω.

Σᾶν ανοίξα τὰ μάτια μον ἀκούγα μακριά πλά τις τουφεκιές· οι Ζουάβοι νικήσαντε καὶ φανάξανες "ξήτω ο Ναπολέων·

— Ενας γέρος στρατηγός με τὸ ἐπιτελείο του ἥρχετο τρεχάτος. Σταμάτησε τὸ ἀλογό του, ἐργάλευ τὸ καστέο του τὸ κούνυόντε καὶ φωνάζει:

— Μπράβο Ζουάβοι!! Είσαστε οἰπρώτοι στρατιώτες τοῦ κόσμου. Καθόμουνα κρατώντας μιὲ δεξὶ χερὶ τὸ πρασμόν ζερβί μον μπράτσο, καὶ συλλογιζόμουν τὰ φρικτὰ κακούργημα τοῦ λοχία πού σκότωσεν τὸν λοχαγὸν ἀπὸ πίσω μέσα στὴν μάχη.

"Ἄξεφαν βλέπων τὸν λοχία φονιά νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν γραμμὴ καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸν στρατηγό. Στὴ μάχη είχε χάσει τὸ φέσι του, είχε πάρει μιὰ πληγή στὸ κεφάλι καὶ ἔπρεψε αἴμα στὸ πρόσωπό του. Μ' ἔνα χέρι κρατοῦσε τὸ τουφέκι του καὶ μὲ τὸ ἄλλο μάτι Αὐστριακὴ σημαία κουφελισμένη καὶ ματατάχης ποτίζε κωφάρεψη πολεμῶντας.

— Ο στρατηγὸς τὸν κύτταξε μὲ δαμασμό.

— "Ε! Μπερκούν, εἰπε σ' ἔναν υπασπιστή του, γιακή κύτταξε αὐτόν..

Τὶ δύνθησον αὐτὸν οι Ζουάβοι!

— Ο λοχίας ἀπάντησε :

— Αύντο είνε ἀληθεύς, στρατηγέ του μου!

— Θά σε φιλήσω γιὰ τὸν λόγον σου αὐτόν, φώναξε ὁ στρατηγός καὶ θὰ σου δώσω τὸ παράστημα τοῦ Σταυρού.

— Εγώ ἔννοιωσθα φρικτούς πόνους ἀπ' τὸ σπασμένο χέρι, μονφρέ

λιγοθυμιά καὶ δὲν ἀκούσα σιντες είδα πειά τίποτα.

Ξέρετε τὰ δέστα οᾶς τὰ διηγήθηκα καὶ ἄλλη φορά. Μοῦ κόψανε τὸ ζερβί χέρι, καὶ ἔμενα δυὸ μῆνες στὸ νοσοκομεῖο. Στὶς ἀγρυπνίες μου συλλογιζόμουν ἀν πρέπει νὰ καταγγείλω τὸν λοχία, μόδεν εἰλα ἀποδεῖξεις καὶ ὑστερα θέλεγα: Εἰνε παλλήνδρωσος, διπέμεια μά παλληράρη, εἰκότωσε τὸν λοχαγὸς Ζεντέλη μά πήρε μά σημειώσια Αὐστριακή!

Σάν βγια τὸν λοχία φονιά πού νητρέψατε ἀκρίμα στὸν στρατιώτην καὶ παράστημα. Αὐτὸν μὲ ἀδημασία καὶ συχάτημα τὸ δικό μου παράστημα πού διαγιατάρχης είχε καρφώσει πάνω στὸν μανδύ μου στὸ νοσοκομεῖο.

Ποτὲ δὲν ἔκανειδε τὸν λοχία φονιά πού νητρέψατε ἀκρίμα στὸν στρατιώτην καὶ παράστημα. Μά διαν κινταξα τὸν λοχαγὸν, δὲν θέσεις πρόλιγον τὸν τρυπητό μανδύ του τὸν λοχαγὸν, δὲν βημάτα μακριά ἀπὸ τὸν στρατιώτην πού μένει τὸ φωνιά, σκέφηκη πώς τὸ έγκλημα μείνει ἀτμώριο καὶ δολοχαγὸς ζητά δικαιούνη.

Καθησάσασ δοσον πτόρεσ πού πτόρεσ πού πτόρεσ καὶ παράστημας Βιντάλ, γιατὶ ἤταν πολὺ θρεπτικός, καὶ τὸν είλα πάνω ἔκανε δια, τι πτόρεσ καὶ δολοχαγὸς τον.

— Υστερα ἀπὸ μερικές μέρες βρήκα στὸ γραφείο πού πτόρεσ πού διάμέσης μά έφημερόδια καὶ μοῦ τὴν ἔδωκε λέγοντας:

— Διαβάσεις νὰ δῆτε ἔκινον πού σούλεγα.

Πρόστιμηρίδα καὶ διόδιασε: Πρόστιμηρίδα καὶ διόδιασε:

— Ακόμη ἔνα δύμα τὸν καταρρίσειν. Χθές τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν δόδι Γκρενελ δολοχαγὸς Μαλέ, δὲπιλεγμένος "Διψασμένος"

— Επανειδεψεινος στὴν στρατιώτην κρίσι, τὴν στιγμὴν πού ἔκυταξε μερικά παλαρά φορέματα στρατιώτηκα κρεμασμένα σ' ἔναν παλαιότερο πούτρο.

— Ο ἀτυχῆς λοχίας ἔγινε εἴσαφα μανιατός, τράβηξε τὴν έφορογχη του καὶ ἔτρεξε στὸν φονιάς! .. έκριψεια στὸ δρόμον μά Αὐστριακή σπηλιά.

— Τὸν τρελλὸ στρατιώτην λοχία τὸν κλέπασε στὸ θρεπτικό νοσοκομεῖο.

— Ο μακαρίτης λοχαγὸς Ζεντέλης ήταν Κοροσκανός καὶ... εξειδικήθη διπώς τὸ συνηθίζουν στὴ πατημέδα του.

Hughes le Roux

— *

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙ

Διηγούνται τὸ ἔξης ἀνέκδοτο γιὰ τὸν Κάρολο τὸν XII ἔνεις ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους βασιλεῖς τῆς Σουηδίας.

Κάποτε, σὲ μιὰ ἐσοτή τῆς Αύλης, δι βασιλεὺς πησει τοῦ δέντροτος καὶ διέπειρε τὸν φέρθητον πότρον στὸν πότρον τοῦ διαβόλου της μάχης της μαστιλού της ζητήσης ποτήρης.

— Ο βασιλεὺς λυπητὸς στὸν βασιλομήτωρα, δι πέτρον εἰπερδόσεις της μάχης της μαστιλού της ζητήσης ποτήρης.

— Ο πότρος εἰπερδόσεις στὸν βασιλομήτωρα, δι πέτρον εἰπερδόσεις της μάχης της μαστιλού της ζητήσης ποτήρης.

— Κυρία, σᾶς ζητάεις στὴ συγνώμη γιὰ τὴν προσβολὴ πού πότερόντες πειά εἰς τὸ ίδιον στρατοπέδες ποτήρης εἰς τὸν πότρον τοῦ διαβόλου της μάχης της μαστιλού της ζητήσης ποτήρης.

— Κυρία, σᾶς ζητάεις στὴ συγνώμη γιὰ τὴν προσβολὴ πού πότερόντες πειά εἰς τὸν πότρον τοῦ διαβόλου της μάχης της μαστιλού της ζητήσης ποτήρης.

— Τού εἰνε τὸ τελευταίο στὴ ζήτη μον!

Πρόγματι δι βασιλεὺς Κάρολος ἔμεινε πιστός στὸν ὄρκο του καὶ ως τὴν τελευταία μέρα τοῦ βίου του ἔπινε μόνο νερό.

— Ανθεύλα Δ. Κουγκτσόγλου

— *

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τζ. Ehrner Eschenbach)

— Εγα τραγούδικι. Πέξ μου πότης μπορει τόσον η καρδιά μας τὰ τὸ λαχαγή;

— Ο στρατηγός ζητάεις μέσα τὶ θὶ λάζη;

— Πλάστης δύο λέξεις μόνη συθικές, μόστιν δύο γραμμίδες ταιριαστές, γλυκές,

καὶ ψυχήν ἀκέφια τότες τὸν θάζη.

Metaphor. K. G. Karpatotakē

— *

— Άν αγνανεῖς δὲν ήσαις ώραιες θὰ ήσαις τὰ ἀγαθώτερα πλάσματα τοῦ κόσμου.

— ***

— Ή ποιην ἔκεινων πού ἀγάπησαν πολὺ τὰς γυναίκας είνε νὰ τὶς ἀγαποῦν πάντοτε.

— ***

— Κάποτε η ἀδιαφορία ἀνάβει σὲ μιὰ γυναίκα περισσότερο πάθος

— *